

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ Ή ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τό γεγονός τῆς ψηλαφήσεως τοῦ Κυρίου ὑπό τοῦ μαθητοῦ Αὐτοῦ, καί Ἀποστόλου Θωμᾶ, ἐωρτάσθη συμφώνως πρός τήν ἐκκλησιαστικήν καί προσκυνηματικήν καθεστωτικήν τάξιν ὑπό τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος εἰς τόν Πανίερρον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, τήν Κυριακήν τοῦ Θωμᾶ, 29^η Μαρτίου /11^η Ἀπριλίου 2010.

Οὕτως ἀφ' ἐσπέρας, μετὰ τήν ἀνάγνωσιν τῆς θ' ὥρας τοῦ Σαββάτου τῆς Διακαινησίμου εἰς τόν Μοναστηριακόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου καί Ἑλένης ἔλαβε χώραν «Παρρησία», ἐτελέσθη δηλαδή Μέγας Ἀρχιερατικός Ἑσπερινός εἰς τόν Πανίερρον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, προεξάρχοντος τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καί συλλειτουργούντων τῶν Ἀγιοταφίτῶν Ἱερομονάχων καί τῶν ἐξ Ἑλλάδος καί Ρωσίας ἱερέων καί συμπροσευχομένων οὐχί ὀλίγων προσκυνητῶν, τῶν προτιμησάντων νά ἔλθωσι εἰς προσκύνησιν μετὰ τήν ἑορτήν τοῦ Πάσχα διὰ περισσότεράν ἡσυχίαν καί εἰρήνην.

Ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς, τήν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς, ἡ θ. Λειτουργία διὰ τήν ἑορτήν ἐτελέσθη εἰς τόν Πανάγιον Τάφον, προεξάρχοντος καί πάλιν τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, καί συλλειτουργούντων αὐτῷ πολλῶν ἱερέων τοῦ Πατριαρχείου καί ἄλλων Ἐκκλησιῶν.

Μετὰ τήν θ. Λειτουργίαν ἔλαβε χώραν ἡ καθιερωμένη προσκυνηματική λιτανεΐα πέριξ τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου. Μετὰ δέ ταύτην ἠκολούθησεν ἡ ἄνοδος τῶν Ἀγιοταφίτῶν μετὰ τῶν προσκυνητῶν εἰς τήν αἴθουσαν τοῦ Πατριαρχείου, ἔνθα ἀντηλλάγησαν καί αἱ δέουσαι πασχάλιοι ἐόρτιοι εὐχαί.

Ἡ Κυριακή τοῦ Θωμᾶ εἰς τήν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας.

Ἐν ᾧ ταῦτα ἐτελοῦντο εἰς τόν Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, ἡ Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας ἐώρταζε τήν ἰδίαν αὐτῆς ἑορτήν. Διὰ τήν ἑορτήν αὐτήν μετέβη εἰς Κανᾶν τήν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ, 29^η Μαρτίου /11^η Ἀπριλίου 2010, μετὰ συνοδείας ἡ Α.Θ. Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος Γ', ὑπηρετήσας εἰς τό παρελθόν ἐπί ἑπταετίας εἰς τήν Μονήν καί ἀναπτύξας ἀξιόλογον ἀνακαινιστικόν ἔργον εἰς τό ἐν αὐτῇ προσκύνημα τοῦ Πατριαρχείου καί ποιμαντικόν ἔργον εἰς τό ὀρθόδοξον ποίμνιον τῆς Κανᾶ.

Τόν Μακαριώτατον καί τήν συνοδείαν Αὐτοῦ, ἀνέμενεν εἰς τήν εἴσοδον τῆς πόλεως ὁ ἡγούμενος τοῦ προσκυνηματος Ἀρχιμανδρίτης π. Δοσίθεος, ὁ Ἱερώτατος Μητροπολίτης Κυριακός τῆς πλησιοχώρου Ναζαρέτ, τό Κοινοτικόν Συμβούλιον καί τό Σῶμα τῶν Προσκόπων, τῇ προπορεύσει καί ρυθμικῇ τυμπανοκρουσίᾳ, τῇ ὁποίᾳ, ἔφθασεν εἰς τήν εἴσοδον τῆς Μονῆς.

Ἡ Μονή αὐτή τοῦ Πατριαρχείου εὐρίσκεται εἰς τό κέντρον τῆς κώμης τῆς Κανᾶ καί ἐντός τοῦ Ναοῦ αὐτῆς, τοῦ ἀφιερωμένου εἰς τόν Ἅγιον Μεγαλομάρτυρα Γεώργιον, διατηροῦνται δύο μεγάλαι ἀρχαῖαι λίθιναι ὑδρίαι, ἐκ τῶν ἑξ ἐκείνων, τάς ὁποίας κατὰ τόν Εὐαγγελιστήν Ἰωάννην (Ἰω. Β, 7), οἱ ὑπηρέται ἐνέπλησαν

ὕδατος, τό ὁποῖον ὁ Κύριος, εἰσακούων τήν παράκλησιν τῆς Μητρός Αὐτοῦ, ἠϋλόγησε καί μετέβαλεν εἰς οἶνον διά τήν εὐφροσύνην τῶν προσκεκλημένων εἰς τόν γάμον εἰς τήν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας.

Διά τῆς παρουσίας Αὐτοῦ τῆς εἰς τόν ἐν Κανᾶ γάμον καί τῆς εὐλογίας τοῦ οἴνου, ὁ Κύριος ἠϋλόγησε τόν γάμον ὥς μέγα μυστήριον διά τήν πληρότητα τοῦ ἀνθρώπου καί τήν διαιώνισιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Τόν Ναόν τοῦτον, τόν πέριξ προαύλιον χῶρον καί τά πέριξ αὐτοῦ κτίρια, τό ἡγουμενεῖον, τήν αἴθουσαν κατηχητικοῦ καί αἰθούσας ἄλλων ἐκδηλώσεων διά τό ποίμνιον, ἀνεκαίνισεν ὁ νῦν ἡγούμενος Ἀγιοταφίτης Ἀρχιμανδρίτης π. Δοσίθεος μετά ἀξιοζηλεύτου καλαισθησίας καί πλήρους ἐπιτυχίας, ὥστε τό Πατριαρχεῖον νά δύναται νά καυχᾶται σεμνῶς ἐπὶ τῷ ἡὺρπεπισμένῳ τούτῳ προσκυνήματι.

Ἐνδυθεῖς ὁ Μακαριώτατος τόν μανδύαν εἰς τήν εἴσοδον τῆς Μονῆς, εἰσώδευσε διά τοῦ προαυλίου εἰς τόν Ναόν καί προεξῆρξε τοῦ Ὁρθρου καί ἐν συνεχείᾳ τῆς θ. Λειτουργίας, συμπροσευχομένων τοῦ Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καί συλλειτουργούντων τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου θαβωρίου κ. Μεθοδίου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου, τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς θαβωρίου καί Τιβεριάδος, Ἀρχιμανδρίτου Ἰλαρίωνος καί Ἀρχιμανδρίτου Τιμοθέου ἀντιστοιχῶς καί ἀραβοφώνων ἐγγάμων ἱερέων τῶν γειτονικῶν τῆς Κανᾶ κωμῶν, ψαλλόντων δέ κατανυκτικῶς καί βυζαντινῶς τῆς ἀραβοφώνου χορωδίας τῆς Κανᾶ καί τῆς Ἑλληνοφώνου τοῦ ἐκ Κύπρου ἐλθόντος ἱεροψάλτου κ. Χρήστου Παντελῆ καί μεταδιδόντων εἰς τό πολυπληθές ἀραβόφωνον ἐκκλησίασμα τῆς Κανᾶ τήν χαράν, τήν ἐλπίδα, τήν εὐφροσύνην καί τήν βεβαιότητα τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου.

Τό ὑμνούμενον καί ἐορταζόμενον γεγονός ὑπό τῆς Ὁρθοδόξου Κοινότητος τῆς Κανᾶ ἦτο βεβαίως τῆς πρώτης Κυριακῆς μετά τήν Ἀνάστασιν, δηλονότι τῆς ψηλαφήσεως τοῦ θωμᾶ, ἀλλά καί τό ἐν Κανᾶ πρῶτον σημεῖον τοῦ Κυρίου (Ἰω. Β' 1-11), τῆς μεταβολῆς δηλονότι τοῦ ὕδατος εἰς οἶνον, διά τοῦ ὁποῖου ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν οἱ μαθηταί Αὐτοῦ, ἐορταζόμενον εἰς τήν Κανᾶ τήν Κυριακὴν τοῦ θωμᾶ, κατὰ μίαν ἐξήγησιν, ἐπειδὴ τό σημεῖον τοῦτο τοῦ Κυρίου εἶναι διατεταγμένον ἀπὸ τήν Ἐκκλησίαν νά ἀναγιγνώσκεται ἐν ταῖς Εὐαγγελικαῖς περικοπαῖς τήν Δευτέραν μετά τήν Κυριακὴν τοῦ θωμᾶ. Ὁ ἐορτασμός δηλαδή τοῦ γεγονότος τούτου προηγεῖται τῆς ἀναγνώσεως αὐτοῦ μίαν ἡμέραν προφανῶς διά τήν κατὰ τήν Κυριακὴν μεγαλυτέραν προσέλευσιν τοῦ λαοῦ.

Ὁ Μακαριώτατος ἐδίδαξε θεολογικῶς τούς πιστούς διά τοῦ κηρύγματος Αὐτοῦ, ἔχοντος ὥς ἔπεται:

«Μέγα τό μυστήριον, τῆς σῆς Χριστέ Οἰκονομίας. Τοῦτο γάρ ἄνωθεν προβλέπων, θεοπτικῶς ὁ Προφήτης Ἀββακούμ «ἐξῆλθες ἐβόα Σοι, εἰς σωτηρίαν λαοῦ Σου, φιλάνθρωπε».

Ἀγαπητοί μου ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐσεβεῖς Χριστιανοί, εὐλαβεῖς προσκυνηταί.

Ἡ ἑορτή τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἀποτελεῖ τὴν ἐπισφράγισιν τοῦ μεγάλου τῆς οἰκονομίας μυστηρίου. Τοῦ Χριστοῦ.

Τοῦ μυστηρίου τούτου, σήμερον, Κυριακὴν δευτέρα ἀπὸ τοῦ Πάσχα, ἐορτάζομεν τὰ ἐγκαίνια. Ἐπὶ πλέον δέ ἐορτάζομεν τὴν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Θωμᾶ ψηλάφησιν.

Τό ἀπερινόητον καὶ ἀκατάληπτον τοῖς ἀνθρώποις μυστήριον τοῦτο προέβλεψεν θεοπτικῶς, ὡς ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός, ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, λέγων: «ἐξῆλθες εἰς σωτηρίαν λαοῦ Σου, Χριστέ φιλάνθρωπε».

Καὶ ὧντως, ἀγαπητοί μου, ἐξῆλθεν εἰς σωτηρίαν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ὁ Χριστός, ὁ Θεός Λόγος καὶ Υἱός τοῦ Πατρὸς, ἐξ ἀπείρου φιλανθρωπίας, μὴ φέρων ὁρᾶν τὴν τραυματικὴν κατάστασιν τοῦ πλάσματος Αὐτοῦ.

Ἡ δέ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ πλάσματός Του ἐξεδηλώθη οὐχὶ μόνον διὰ τῆς ἐνσαρκώσεως ἐκ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς εἰς Ναζαρέτ, ἀλλὰ καὶ διὰ σημείων καὶ τεράτων, μέ ἀποκορύφωμα τὴν σταυρικὴν Αὐτοῦ θυσίαν καὶ τὴν ἐκ νεκρῶν τριήμερον αὐτοῦ ταφήν καὶ Ἀνάστασιν.

Τό ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ τῆς Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας τελεσθέν θαῦμα τῆς μεταβολῆς τοῦ ὕδατος εἰς οἶνον κατὰ τὴν παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν γάμον τοῦ φίλου Αὐτοῦ, Σίμωνος τοῦ Κανανίτου, ἡ ψηλάφησις ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου Θωμᾶ τῆς πλευρᾶς τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ, ἀποτελοῦν τινα ἐκ τῶν σημείων, διὰ τῶν ὁποίων ἐφανερώθη ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ τόσον πρὶν, ὅσον καὶ μετὰ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ.

Ἡ φανέρωσις τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ διὰ τῶν διαφόρων σημείων ἀφοροῦσε, τόσον τὴν δόξαν τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ, ὅσον τὴν δόξαν τῆς ἀνθρωπότητος Αὐτοῦ. Ἀφοροῦσε, μέ ἄλλα λόγια, εἰς τὸν ἐγκαινισμόν τῆς Ἀναστάσεως ἐκ τῆς πτώσεως, τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου τῆς ἀνθρωπείας ἡμῶν φύσεως.

Καὶ διὰ μέν τῆς σταυρώσεως τοῦ θεανθρώπου Χριστοῦ, ὁ Ὑποῖος ἔπαθεν ἀπαθῶς κατεκρίνετο ὁ θάνατος καὶ ἐκρίνετο ἡ τῶν ἀνθρώπων ἱστορία. Διὰ δέ τῆς Ἀναστάσεως, δηλονότι τῆς νίκης τῆς ζωῆς ἐπὶ τῆς ἁμαρτίας τοῦ θανάτου ἐνεκαίνιαζετο ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Ὅπως ἡ λύπη, ὁ πόνος καὶ, φυσικά, ὁ θάνατος συνιστοῦν τὴν ἐπίγειον καὶ φθαρτὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἡ θεραπεία τῆς ἀσθενείας καὶ ἡ ἀπαλλαγὴ ἐκ τῆς λύπης καὶ τοῦ πόνου διὰ τῆς καταργήσεως τῆς ἁμαρτίας, τοῦ θανάτου συνιστοῦν τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ἐγκαινιασθεῖσαν διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία προτυποῦσα τὴν οὐράνιον βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐν ταυτῷ βρωτῇ καὶ ἄβρωτος, πόσιμος καὶ μὴ πόσιμος. Τοῦτο καταδεικνύεται ἐναργέστατα διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας, δηλονότι τοῦ δεῖπνου τοῦ μυστικοῦ, ἔνθα προσκαλούμεθα νὰ γίνωμεν κοινωνοὶ τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ. «Λέγω δέ ὑμῖν», παραγγέλλει ὁ Χριστός, «ὅτι οὐ μὴ πῖω ἀπ' ἄρτι ἐκ τούτου τοῦ γεννήματος τῆς ἀμπέλου, ἕως τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὅταν αὐτό πίνω μεθ' ὑμῶν καινόν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Πατρὸς μου», (Ματ. 26, 29).

Ἡ ἀρχὴ τῶν σημείων, δηλονότι τῶν θαυμάτων τοῦ Χριστοῦ διὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ ὕδατος εἰς οἶνον (ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ τῆς Κανᾶ) ὑποδηλοῖ τὴν διαφορὰν

μεταξύ τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου καί τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ. Καί ἡ μέν κατάρρα τοῦ νόμου μεταβάλλει τό ὕδωρ εἰς αἶμα, ἡ εὐλογία καί ἡ χάρις τοῦ Εὐαγγελίου μετατρέπει τό ὕδωρ εἰς οἶνον, τόν ὁποῖον καθιστᾷ ἀντίτυπον τοῦ καινοῦ τῆς Βασιλείας Αὐτοῦ.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου, εἶναι ἡ ἀρχή καί τό τέλος, τό ἄλφα καί τό ὰμέγα, (Ἀποκ. 1,8), τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας. Καί τοῦτο διότι ταυτίζεται μέ τήν εἰς Χριστόν πίστιν: «Εἰμι ἡ Ἀνάστασις καί ἡ Ζωή. Ὁ πιστεύων εἰς Ἐμέ, κᾶν ἀποθάνῃ, ζήσεται», (Ἰωαν. 11, 25).

Ὁ σημερινός ἄνθρωπος, ἀγαπητοί μου, δηλαδή ὁ ἄνθρωπος τῆς παγκοσμιοποιήσεως, τοῦ καταναλωτισμοῦ καί τῆς αὐτοπεποιθήσεως ἀποφεύγει νά ἀντιμετωπίσῃ τό μυστήριον τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου.

Σύγχρονοι ἐθελοθρησκεῖται, φιλοσοφικά θεωρίαι καί διάφοροι μορφαί τέχνης ἀποδέχονται τόν θάνατον ὡς κάτι τό φυσικόν καί δεδομένον. Μέ ἄλλα λόγια, ὁ θάνατος εἶναι κατ' αὐτάς ἡ μόνη πραγματικότης, ἡ ἀρχή καί τό τέλος τῶν πάντων. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ κηρύττει καί ὁμολογεῖ, ἀλλά καί μαρτυρεῖ οὐχί μεταφυσικῶς ἀλλά ἐμπειρικῶς τό ἀκριβῶς ἀντίθετον. Δηλονότι τήν πίστιν αὐτῆς εἰς τήν ἐκ νεκρῶν τριήμερον τοῦ Χριστοῦ, τοῦ σεσαρκωμένου Λόγου καί Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ Πατρός, Ἀνάστασιν, διά τῆς ὁποίας κατὰ τόν σοφόν Παῦλον, «ἔσχατος ἐχθρός καταργεῖται ὁ θάνατος», (Α΄ Κορ. 15, 26). Καί διερωτώμεθα, ποῖος θάνατος; ὁ θάνατος τῆς παρακοῆς εἰς τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ θάνατος τῆς ἁμαρτίας. Ὁ θάνατος, τόν ὁποῖον κατεπάτησεν ὁ Χριστός διά τοῦ θανάτου Αὐτοῦ.

Τήν πραγματικότητα αὐτήν τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, τήν ὁποίαν ὠμολόγησεν ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς διά τῆς ψηλαφήσεως τῆς πλευρᾶς τοῦ θεανθρώπου Χριστοῦ διατυπώνει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρός τούς Γαλάτας, ἀλλά καί πρός πάντας ἡμᾶς λέγων: «Χριστῷ συνεσταύρωμαι. Ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δέ ἐν ἐμοί Χριστός», (Γαλ. Β΄, 20), «εἰ δέ ἀποθάνωμεν σὺν Χριστῷ, πιστεύομεν ὅτι καί συζήσωμεν Αὐτῷ», (Ρωμ. 6,9).

Τοῦ γεγονότος τῆς ἀληθείας τῆς Ἀναστάσεως, τῆς ὁποίας ἀψευδῆς μάρτυς ἐγένετο ἡ ἐκ τῆς Ναζαρέτ ἀειπάρθενος Θεοτόκος Μαρία ὡς καί πάντες οἱ συσταυρωθέντες μάρτυρες τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ σὺν Σίμωνι τῷ Κανανίτῃ καλούμεθα νά γίνωμεν ὅχι μόνον κοινωνοί, ἀλλά καί διάπυροι κήρυκες, εὐαγγελιζόμενοι παντί ἀνθρώπῳ τήν ἀνέκφραστον χαράν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Χριστός Ἀνέστη».

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε λιτανεία πέριξ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τρίς. Ἡ χαρά ἐκ τῆς συμμετοχῆς εἰς τήν ἐορτήν ἦτο ἔκδηλος εἰς τά πρόσωπα τῶν περικυκλούντων τόν Ναόν Ὁρθοδόξων πιστῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἦσαν καί πολλά μικρά παιδία, ἀλλά καί μέλη τῶν ἄλλων χριστιανικῶν δογμάτων τῆς Κανᾶ καί τοῦ Σώματος τῶν Προσκόπων.

Ἡ ἐορτή αὐτή τῶν Ὁρθοδόξων τῆς Κανᾶ, ἐν τῷ πνεύματι τῶν ἐορτῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τό διατηροῦν τήν ἀρμονίαν μεταξύ λύπης καί χαρᾶς, βεβαιότητος καί ἐλπίδος, διηυρύνθη καί ἐπεξετάθη καί ἐγένεν ἐορτή ὅλης τῆς κώμης, πρός στήριξιν καί στερέωσιν ψυχῶν, ἐπαινον τοῦ εὐλογημένου ἡμῶν ἔθνους καί δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ ἡμῶν.

Τήν πνευματικὴν πανδαισίαν τῆς ἐορτῆς ἐν τῇ θ. Λειτουργίᾳ καί Εὐχαριστίᾳ,

ήκολούθησεν έόρτιος ύπερπλουσία άρτύσιμος τράπεζα διά τόν Μακαριώτατον, τήν συνοδείαν Αὐτοῦ καί πολλούς άλλους εἰς τήν αἵθουσαν τελετῶν τῆς Μονῆς, παρατεθεῖσα ὑπό τοῦ ήγουμένου Αρχιμανδρίτου π. Δοσιθέου.

Μετά τήν τράπεζαν ὁ Μακαριώτατος έπεσκέφθη εἰς τήν Κανᾶ τόν ὑπερεννεηκοντούτην άσθενοῦντα Κανανίτην Ἀμποῦ Φουάδ, ὑπηρετήσαντα εἰς τό διακόνημα τοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ἐκκλησίας επί πεντηκονταετίαν.

Μετά τοῦτον έπεσκέφθη εἰς τήν οἰκίαν αὐτοῦ τόν Κανανίτην κ. Χισάμ Χσεμπούν-Ἀμπού-Ἰλιᾶς, ὑπεύθυνον τῆς έκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ τοῦ Πατριαρχείου «Νούρ - Ἰλ-Μασσίχ» (Φῶς Χριστοῦ), έκδιδόμενον άραβιστί καί διανεμόμενον καθ' έκάστην Κυριακήν εἰς τάς Ἐκκλησίας ὅλης τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Πατριαρχείου δωρεάν, περιέχον δέ τό άποστολικόν καί εὐαγγελικόν ανάγνωσμα τῆς Κυριακῆς μετά σχολίων τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καί βυζαντινῶν εἰκόνων.

Ἐκ τῆς Αρχιγραμματείας

ngg_shortcode_0_placeholder